

De nieuwe koloniale gereedschapskist: Sancties, Schulden en Militaire Afpersing

Door Frank , 23 april 2026

De nieuwe koloniale gereedschapskist: Sancties, Schulden en Militair Afpersing

Alex Krainer, voormalig hedgefondsmanager en geopolitiek analist, doorprijkt de diplomatieke beleefdheden: "Het westerse bestuursstelsel wordt in feite bepaald door onze bankkartels en onze bankkartels zijn de bron van de roofzuchtige mentaliteit, van het roofzuchtige instinct van het Westen. Omdat andermans rijkdom kan worden omgezet in hun onderpand. En dat stelt hen in staat om de rijkdom van overal ter wereld, van iedereen ter wereld naar zichzelf toe te sluizen."

Westerse mogendheden sturen geen kanonneerboten meer om vlaggen te planten. Ze sturen het IMF om schulden te herstructureren, leggen eenzijdige sancties op om economieën te wurgen, en zetten 'humanitaire interventie' in als voorwendsel voor regimeverandering. Academisch onderzoek bevestigt dat 'eenzijdige economische sancties tegen voormalig gekoloniseerde staten door voormalige koloniale mogendheden' een neokoloniale praktijk vormen die het recht op zelfbeschikking schendt.

Het Russische ministerie van Buitenlandse Zaken heeft expliciet 'neokoloniale praktijken' geïdentificeerd, waaronder 'eenzijdige sancties en schuldslavernij, militaire en politieke druk en inmenging in verkiezingsprocessen, evenals het politiseren van humanitaire hulp en mensenrechten, het herschrijven van de

geschiedenis en het opleggen van een zogenaamde 'regels-gebaseerde wereldorde'. De frase 'regels-gebaseerde orde' is op zichzelf een koloniaal artefact – een retorisch middel dat westerse straffeloosheid rechtvaardigt terwijl het universele naleving van alle anderen eist.

Het machtsmodel van de Europese Unie is bijzonder leerzaam. Eén analyse beschrijft het als 'neo-kolonialisme zonder koloniën', en merkt op dat 'Europa geen koloniën meer regeert met kanonneerboden of bestuurders. Zijn macht ligt vandaag in het exporteren van regels'. 'Participatie zonder soevereiniteit, inclusie zonder gelijkheid' is de vernieuwde koloniale overeenkomst. Het Mondiale Zuiden wordt aan tafel uitgenodigd, maar het menu is geschreven in Londen, Washington en Brussel.

1. Het koloniale archief van betekenis: Het vervaardigen van toestemming

Misschien wel de meest verraderlijke vorm van koloniale persistentie

is wat het Cambridge-paper 'het koloniale archief van betekenis' noemt – de verzameling verhalen, aannames en categorieën die nog steeds structureren hoe we de wereld begrijpen. Dit gaat niet alleen over geschiedenisboeken. Het gaat over de actieve vervaardiging van toestemming voor voortdurend koloniaal geweld.

Krainer legt het mechanisme bloot: "Daarom bezitten ze de media, zodat ze ons kunnen overtuigen dat als we ten oorlog trekken, het is omdat we het kwaad moeten vernietigen. We moeten al die draken doden die overal zijn." Het koloniale archief wordt voortdurend bijgewerkt. Gisteren was het de 'last van de witte man'. Vandaag is het 'het verspreiden van vrijheid en democratie', 'het bestrijden van autoritarisme' of 'het verdedigen van de westerse beschaving'. Zoals een commentator opmerkt: "Marco Rubio's oproep om de 'westerse beschaving' te verdedigen is gewoon een oproep tot herkolonisatie".

De meest treffende illustratie komt uit de oorlog tegen Iran. Terwijl de regering-Trump een door AI gegenereerd verhaal verzong over het redden van acht fictieve Iraanse vrouwen van executie, vermoordde haar bondgenoot Israël honderden echte vrouwen in Libanon. De propagandamachine verhief de denkbeeldige redding terwijl ze de werkelijke slachting negeerde. Dit is het koloniale archief in werking: de systematische dehumanisering van aangewezen vijanden en de selectieve

toepassing van morele bezorgdheid.

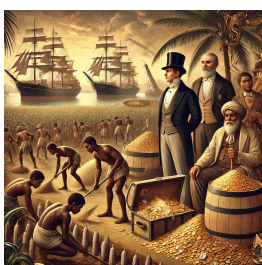
2. De oorlog tegen Iran: De laatste gok van het kolonialisme

De Amerikaans-Israëliëse aanval op Iran van februari 2026 vertegenwoordigt de meest wanhopige uithaal van het westerse kolonialisme. Zoals Krainer opmerkt: "Deze oorlog lijkt op de invasies van Irak, Libië en Afghanistan – conflicten gebouwd op betwiste uitgangspunten die leidden tot massale dood, ontheemding en instabiliteit". Maar deze keer faalt de koloniale gok spectaculair.

Krainer beschrijft de situatie met ijzingwekkende precisie: "De Verenigde Staten hebben de westerse hegemonie in de regio catastrofaal teruggeworpen." Dertien militaire bases rond Iran zijn "ofwel zwaar beschadigd ofwel volledig verwoest." De zeeblokkade van de Straat van Hormuz door de Amerikaanse marine is "zo stevig als een stuk Zwitserse kaas – vol gaten." De kosten stapelen zich al op: opgeblazen energieprijzen, bedreigde voedselvoorzieningen en een Europese energiecrisis die zich nog steeds ontvouwt.

De oorlog heeft zijn architecten in een hopeloze situatie gevangen. Krainer merkt op dat Trump "deze val voor zichzelf heeft gezet. Niemand anders deed dat." De Amerikaanse president "verzint het nu terwijl hij bezig is" en "reageert op wat er op de grond gebeurt" in plaats van leiding te geven. De minister van de Marine is afgetreden. De regering zou 60% van haar luchtafweeronderscheppers tekortkomen. Het militaire machinemuseum van het rijk draait op zijn laatste benen, ondanks al het geblaat.

3. Verzet en de ontrafeling van het rijk

Het Cambridge-paper erkent dat antikoloniaal verzet "bijdroeg aan dekolonisatie en hielp de meeste koloniale rijken ter wereld omver te werpen". Het huidige moment is

getuige van een soortgelijke dynamiek, maar op wereldschaal. Het verzet van Iran, samen met zijn regering en bevolking, "wordt geframed als een standpunt tegen dergelijke neokoloniale ondernemingen".

Krainer identificeert de strategische kans: "Iran heeft alle reden om dit conflict helemaal uit te vechten tot de overgave van het Westen." Het land ligt op het kruispunt van de Internationale Noord-Zuidcorridor van Rusland en het Belt and Road Initiatief van China. Zowel Rusland als China hebben Iran aangewezen als "het anker van de toekomstige veiligheidsarchitectuur". Het koloniale project om Iran te isoleren en te wurgen heeft in plaats daarvan een krachtige tegencoalitie gesmeed. De implicaties reiken ver buiten het Midden-Oosten. Brazilië, onder president Lula da Silva, zoekt militaire samenwerking met Zuid-Afrika, in het besef dat het roofzuchtige gedrag van het Westen iedereen met grondstoffen kan treffen. In het hele Mondiale Zuiden wordt het koloniale archief resoluut verworpen. Zoals een analyse opmerkt, heeft de Afrikaanse Unie 2026 tot 2036 uitgeroepen tot een 'decennium van herstelbetalingen', waarbij ze het recht op autonome ontwikkeling eist en "Om te breken met de historische traject van slavernij, kolonisatie en eeuwenlang door anderen gedefinieerd worden."

4. Word wakker: Het rijk is uitgeput, niet onoverwinnelijk

De centrale strategische fout van het westerse kolonialisme is altijd het onvermogen geweest om zijn eigen grenzen te erkennen. Elk rijk in de geschiedenis is ingestort "omdat de kosten van het onderhouden van het rijk, de kosten van het verdedigen van de hegemonie over verschillende delen van de wereld, uiteindelijk veel, veel hoger blijken te zijn dan enig voordeel van het rijk voor het thuisland." Rome viel. Groot-Brittannië viel. De Verenigde Staten zijn bezig met vallen.

Krainers oordeel is ondubbelzinnig: "Oorlogen zijn geweldige onthullers." De huidige conflicten hebben de ware aard van het westerse rijk blootgelegd als "absoluut roofzuchtig en dat iedereen risico loopt." Het idee dat het Westen democratie, mensenrechten en de rechtsstaat vertegenwoordigt, is ontmaskerd als een koloniale fictie – een dekmantel voor systematische extractie en overheersing.

Het Mondiale Zuiden ontwaakt tot een fundamentele keuze: "of we staan op en bevestigen onze onafhankelijkheid en vechten voor onze vrijheid, of we eindigen zoals de Palestijnen." Die harde tweedeling wordt nu zichtbaar voor iedereen. China heeft 800 miljoen burgers binnen één generatie uit de armoede gehaald – een materiële prestatie die elke westerse morele houding overtreft. Iran verbreekt de ketenen van decennia van sancties en komt op eigen voorwaarden op als een regionale macht. Rusland demonstreert dat een vastberaden soevereine staat niet 'gedwongen' kan worden om zich te onderwerpen.

Het koloniale archief wordt in realtime herschreven en het Westen controleert het verhaal niet langer. Zoals Krainer het stelt: "China, Rusland en Iran zijn nu de dragers van het echte licht, van het ware licht" – niet omdat ze moreel superieur zijn, maar omdat ze de mogelijkheid vertegenwoordigen van een wereld waarin soevereiniteit echt is, ontwikkeling autonoom is, en de voormalig gekoloniseerden niet langer hoeven te buigen.

De vraag is niet of het westerse rijk zal vallen. De geschiedenis verzekert ons dat het zal gebeuren. De enige vraag is hoeveel bloed er zal worden vergoten, hoeveel rijkdom zal worden onttrokken en hoeveel levens zullen worden vernietigd voordat de koloniale gokkers eindelijk hun handen vouwen. De tijd van ontkenning is voorbij. Word wakker – of word verpletterd door het wrak van een rijk dat weigert toe te geven dat het al dood is.